

MARIO

matroos uit Costa Rica

Mario monstert aan op een vrachtschip, de lading Bauxiet voor Duitsland. Op zee kruist een onderzeeboot hun pad, die het schip tot zinken brengt.

Mario is de enige die het overleefd. Hij spoelt aan op een verlaten eiland... wat hij vindt tart elke voorstelling

MARIO

Samson Spin

Colofon

Uitgeverij Sapakara
Copyright © 2017 Samson Spin
Eerste druk: oktober 2017
Auteur: Samson Spin
Omslag: fabster
Binnenwerk: fabster

ISBN 9789402167689
NUR 337 – Oorlogs- en verzetsroman

Niets in deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1 DE HAVEN VAN PANAMASTAD	7
2 VERLATEN IN DE OCEAAN	14
3 DE STORM.....	19
4 DE JACHT VAN DE ONGEWAPENDE JAGER	25
5 BEWEGING AAN DE HORIZON.....	30
6 ONGEVRAAGD BEZOEK	35
7 ONVERWACHTE LIEFDE	40
8 TERUGKEER NAAR DE BEWOONDE WERELD	48
9 DE SCHAT.....	52
10 DE BABY	58
11 DE ONTSNAPPING.....	64
12 WREED AFSCHEID.....	78
13 PORTUGAL.....	87
14 WRAAK.....	95
15 HET VERRAAD	101

1 De haven van Panamastad

De meeuwen krijsen over het grauw blauwe water van de haven van Panama-Stad. Het is heet, bloedheet.

De vissen zijn op zoek naar zuurstof en zwemmen daarom steeds boven de oppervlakte van de haven, waar het druk is op deze mooie zomermorgen in 1942.

Aan de horizon staan enkele witte wolken, maar zodra die in de buurt van de brandende zon komen verdwijnen ze stil en zonder sporen. Op de kade bij het schip La Libertad zit een man, Mario genaamd, te wachten op een onbekende. Deze onbekende zal hem het monsterboekje brengen...

afgestempeld met de landstempel van Costa Rica en de stempel van het land Panama. Mario is bewoner van het eerste land en werkzaam als matroos in het tweede land. Beide landen zijn neutraal en doen dus niet mee aan een oorlog die de hele planeet lijkt te verscheuren. Hij is een knappe verschijning met zwarte krullen, een donkere huid, zware wenkbrauwen en goudbruine ogen. Er loopt een hoer over de kade die zich omdraait om te kunnen zien wie er bij de boot staat te wachten. Ze stopt even en loopt naar Mario toe.

‘Als je op iemand wacht kun je beter bij mij wachten. Het is er plaatselijk veel warmer nee heter, maar de ruimte waar ik met je heen wil is koel.’

‘Liefje, al zou ik willen, ik heb een afspraak met de kapitein van dit schip en hij kan elk moment komen. Als dat niet zo was ging ik heel graag met je mee, maar bedankt voor je uitnodiging.’

‘Ik ben daar bij dat bord waar Cantina op staat. Als je zin hebt kom je maar naar mij toe... ik kan je de zee doen vergeten dat verzeker ik je.’

‘De zee zal ik nooit vergeten. Ik vaar al vanaf mijn zestiende.’ Zegt Mario. De vrouw loopt door nu ze weet dat ze deze jongeman niet heeft kunnen overhalen omdat hij meer van de zee houdt dan van de vrouwen. Hij volgt haar met zijn ogen tot ze achter het kralengordijn van de oude schipperskroeg

verdwijnt. Een grote Jan van Gent gaat vlakbij hem zitten en draait zijn hoofd om hem goed te bekijken. Even later voelt hij een hand op zijn schouder en kijkt de man die achter hem staat hem doordringend aan.

‘Mario?’

‘Ja dat ben ik, en u bent de kapitein van de boot hier achter mij?’

‘Ja dat klopt. Ik heb je monsterboek na laten trekken want ik wil op zee geen ellende met die verrekte moffen. Om niks torpederen ze je schip en ik ben er nu al twee jaar zonder kleerscheuren door gekomen omdat ik zo voorzichtig ben. Ik ben trouwens Paolo de Castrolopolos.’

De mannen geven elkaar de hand en de kapitein zegt:

‘Kom we gaan aan boord.’

Mario gooit zijn tas met eigendommen over zijn schouder en gaat aan boord. Hij wordt door de rest van de bemanning hartelijk ontvangen en naar zijn hut gebracht. Er hangt een hangmat waarin hij moet slapen zoals alle zeelui hebben in die dagen. Als hij zijn spullen heeft geïnstalleerd gaat hij het schip verkennen. Zijn verkenning eindigt in de stuurhut bovenop de romp van het schip.

‘Waar gaan we heen kapitein?’

‘We gaan naar Hamburg, een vracht aluminium lossen. We varen zo uit.’

Even later klinkt de sirene dat de trossen los moeten en het schip de wijde zee kiest.

‘We varen rechtstreeks naar koers noordnoordoost, dan komen we in de buurt. We kunnen niet te dicht langs Engeland omdat we de vijand bevoorraden met grondstoffen. Het werk gaat altijd voor hè? Ik heb niks met die verrekte oorlog.’

Iedereen aan boord is aardig tegen elkaar en er heerst een soort vriendschap. Dat komt waarschijnlijk omdat er maar één baas is, en dat is de kapitein. Er zijn geen tussen titels en iedereen krijgt hetzelfde loon en daarom is er geen onderlinge strijd.

‘Ga maar slapen. Ik laat jou om twaalf uur het stuur overnemen want iedereen stuurt en doet wat de ander doet.’

Ook het stoken gebeurt door een ieder van ons; we hebben geen rangen hier en daardoor ook nooit onderlinge strijd.’ Die nacht bestuurt Mario voor het eerst in zijn leven een vrachtschip. Dat is vrij simpel want het automatische kompas doet eigenlijk al het werk. Je moet alleen goed uitkijken dat je niet een ander schip of een grote vis ramt. Met grote vis bedoelen ze een potvis of walvis die in deze wateren regelmatig voorkomen.

Als in de morgen de zon als een brandende fakkel uit de horizon opstijgt heeft Mario een rijk gevoel, want deze eerste keer heeft hij het er goed van afgebracht. Het schip is op koers gebleven en dat was niet moeilijk omdat er weinig tot geen wind was. Het weer is fenomenaal en er zijn bijna geen rimpels van wind op het spiegelgladde water. Het is zo stil op zee dat het bijna beangstigend lijkt. Alleen de strakblauwe lucht en nergens land of een horizon te bekennen omdat boven het water alles in één lijkt te gaan: water in lucht en lucht in water.

‘Koffie jongen, je hebt het goed gedaan. Ik ben blij dat ik je heb laten aanmonsteren gisteren.’

Mario pakt de kom koffie van de kapitein en geeft hem het stuurwiel over.

‘Het lijkt wel of daar een fles drijft, ziet u dat?’

Mario wijst in de verte naar iets in het water.

‘Kijk snel achter of de Panamese vlag op het achterdek wappert! Zo niet, dan zijn we het haasje. Ik denk dat het moffen zijn waar we naartoe varen, maar als het Engelsen of Amerikanen zijn gaan we evengoed naar de zeebodem. Ik heb geen idee. We zijn ongewapend en varen onder de Panamese vlag, dus het moet zoals altijd goed komen.’

Er is in de wijde omtrek geen ander schip te bekennen. Dan gebeurt er iets geks... in een grote kolk van luchtbellens stijgt opeens voor hen een onderzeeër op uit het donkerblauwe water. Na enkele minuten ligt er langs zij een grote grijze onderzeeboot met de letters U 432.

Achter de toren staat een klein kaliber boord kanon en op de rand van de toren zet één van de matrozen een dubbelloops machinegeweer. Een man in een grijs uniform stapt op de

touw ladder die één van de matrozen heeft laten zakken. Achter de officier loopt een man met een kort wapen over zijn schouder; de gevreesde Schmeisser m 9. Zodra de eerste aan boord is, komt er nog een tweede gewapende bewaker achter aan.

‘Sieg Heil!’ schreeuwt de eerst aangekomen man over het dek. Hij zwiept zijn arm omhoog en maakt zo de Hitlergroet. Hij klakt zijn hakken tegen elkaar en zegt dan;

‘We willen uw schip onderzoeken en de lading controleren. Mag ik de papieren zien?’

‘Dat kan, hier zijn de vrachtbescheiden en de map die aangeeft dat we neutraal zijn. We moeten deze lading naar Hamburg brengen. Het is aluminium voor de Duitse Luftwaffe.’

De officier in het grijs loopt naar de laadruimte van het schip om te zien of het verhaal klopt en dit is inderdaad het geval.

‘U kunt dit schip natuurlijk ook naar Southampton varen en de handel daar lossen of verkopen hè? Waarom heb ik het gevoel dat u niet te vertrouwen bent? Vaart u rustig deze koers, misschien kom ik later nog bij u terug.’

De kapitein en de bemanning spreken geen van allen Duits omdat ze uit Spaanstalige gebieden komen.

‘We moeten hun radio zien af te luisteren. Ik wil weten waarom ze ons blijven volgen. De Grijs hond heeft ons door, zo lijkt het, en hij wil niet dat we veel verder komen. Ik voel dat gewoon.’

Als ze de frequentie gevonden hebben horen ze de bevelen die over de ether gestrooid worden.

“Vernichten” en “torpeder” horen ze verschillende keren. Het klinkt onheilspellend.

‘Maak de sloepenafdeling gereed mannen! Ik denk dat dit slecht gaat aflopen met die rare mof.’

Als de twee reddingsboten in de takels hangen, vaart de onderzeeër opeens bij hen vandaan en gaat rechts van hen stilliggen op zo’n 1000 meter afstand. Mario en de kapitein zien tegelijkertijd een rookpluim uit het kanon komen en Mario duikt instinctief naar de grond. Een paar seconden later slaat de granaat een groot gat in de ramen van het

stuurhuis en doodt in één klap de kapitein en de matroos die naast hem stond. De staalsplinters vliegen in het rond, maar Mario wordt wonderlijk genoeg niet geraakt en hij maakt dat hij aan de achterkant weg kan vluchten naar de in de takels hangende reddingsboten. Op het achterdek staan grote kerels te huilen van pure angst. Dan begint de mitrailleur haar lood te spugen over de mannen in de coaster. Zij worden ongewild naar de kelder gejaagd door nota bene de mensen waar de lading voor bestemd is. Ze laten de twee reddingsboten zakken, maar één wordt meteen lek geschoten terwijl de andere onbeschadigd lijkt te blijven.

‘Zoveel mogelijk mannen in die reddingsboot, en doe je reddingsvest aan!’

Mario heeft ongewild het commando op zich genomen. De mannen zijn bang en Mario ook, maar dat helpt ze niet. Nu treffen kogels de overgebleven reddingsboot en de mannen springen te water omdat ze zich veilig wanen in hun reddingsvesten. Aan stuurboordzijde ligt de onderzeeër boven water en aan bakboordzijde ligt de overgebleven reddingsboot met daarin nu zeven mannen. Mario is nog aan boord gebleven. Hij loopt gebukt naar de kajuit om te kijken of hij nog iets kan doen voor de kapitein. Hij knielt bij hem neer en ziet dat zijn halve hoofd weg is geslagen. De matroos die half over hem heen ligt heeft helemaal geen hoofd meer omdat hij geraakt is door een voltreffer.

‘Ik kan jullie geen echt zeemansgraf geven want de tijd is daarvoor te kort, maar ik laat jullie aan de golven samen met dit verloren schip.’

De onderzeeër strooit af en toe nog een salvo kogels over het verlaten schip. De enige die nog aan boord is, is Mario. Opeens ziet hij uit de neus van het onderzeeër een krijtwitte streep komen.

‘Torpedo!’ gilt hij naar zijn makkers in de reddingsboot.

De mannen denken niet meer na en beginnen als gekken aan de riemen te trekken om van hun schip weg te komen en vergeten daardoor Mario mee te nemen. Mario kijkt waar de torpedo heen vliegt en wacht rustig af. Hij voelt dat hij de angst voorbij is. De torpedo belandt op het achterschip en